De Prediking van de Gekruisigde Christus

Ps. 98: 1
Ps. 73: 14
Ps. 35: 9, 13
Ps. 32: 4
Ps. 95: 4

Lezen: Johannes 3: 22-36

Dordtse Leerregels, Hoofdstuk 1, Paragrafen 3-5

Geliefde gemeente, onze hulp en onze enige verwachting is ook in dit middaguur in de naam van de Heere, die de hemel en de aarde gemaakt heeft, die trouw blijft tot in eeuwigheid en die nooit zal laten varen de werken van Zijn handen. Amen. Genade zij u en vrede, van Hem Die is en Die was en Die komen zal, en van de zeven geesten die voor Zijn troon zijn, en van Jezus Christus, Die de getrouwe Getuige is, de Eerstgeborene uit de doden, en de Overste van alle koningen der aarde. Amen.

Geliefde gemeente. Wij weten wel dat er in deze wereld nog inheemse en primitieve volkeren bestaan. Onder een van die volkeren kwam eens een oogziekte voor, waarvan ze niet eens wisten hoe die ziekte ontstond. Ze wisten ook niet hoe ze ervan af konden komen en hoe ze ervan genezen konden worden. Ze hadden zelfs nog nooit gehoord dat er sowieso een geneesmiddel zou zijn voor deze oogaandoening. Ondertussen kregen vele oude mensen van dat volk deze ziekte en raakten hun gezichtsvermogen langzaam maar zeker kwijt. Maar op een dag kwam er een boodschap bij dat volk binnen. Er zou een man zijn, behorend tot de witte mensen, die de oogziekte kon genezen. Hij deed dat door middel van een kleine ingreep, zo klonk de boodschap, en hij had er ook nog een geneesmiddel bij dat ze daarna zouden moeten gebruiken. Zo'n boodschap had dat volk nog nooit gehoord. Sommigen geloofden er helemaal niets van, maar er waren ook anderen die nieuwsgierig waren. Ze gingen op zoek naar deze knappe dokter en tot hun verwondering hebben ze hem ontdekt en ontmoet. Deze arts heeft hen inderdaad geholpen, zodat ze het licht weer in de ogen kregen. Wat waren die mensen blij dat dat bericht tot hen gekomen was!

Gemeente, zo heeft God de Vader Zijn Zoon gezonden in deze wereld om die grote Heelmeester te zijn voor dodelijk zieke zondaren. Maar Hij deed nog meer. Hij zond ook goedertierenlijk verkondigers van deze zeer blijde boodschap, opdat zondaren het zouden gaan horen dat er een weg is om de welverdiende straf te ontgaan en wederom tot genade te komen. Is dat geen wonder, gemeente? Maar wat blijkt nu? Nu zijn er mensen voor wie deze blijde boodschap een reuk des levens ten leven is en zal worden, maar dat diezelfde boodschap voor anderen een reuk des doods ten dode is. Waar voor de één Christus alles wordt, door dat geschonken zaligmakende geloof, daar zal een ander door eigen schuld verloren gaan, omdat hij deze Gekruisigde Christus blijft verwerpen.

Dat onderwijs komt deze middag tot ons. We schrijven als thema boven de prediking:

***De Prediking van de Gekruisigde Christus*.** En daarbij drie gedachten:

1. Door de goedertieren God gewild.
2. Door het schuldig ongeloof verworpen.
3. Door het geschonken geloof omhelst.

Weet je al waar je staat? Als je deze punten hoort, o, misschien kom je niet eens meer levend thuis en moet je vandaag sterven. Waar ben je dan?

1. Door de goedertieren God gewild

We hebben de vorige keer gehoord dat we in een enorme diepe ellende terechtgekomen zijn door onze diepe val in het paradijs, schuldig geworden aan de vloek, de eeuwige dood. Wij zijn met de hele wereld verdoemelijk voor God. Nee, zo hebben wij gehoord, God heeft ons zo niet geschapen, verre van dat, maar wij hebben onszelf in deze ellende gestort. Daarom zou het naar recht zijn als God alle mensen in die zonde en vervloeking zou laten. Het zou recht zijn als God Zich niet meer zou bekommeren om een diepgevallen mensenkind. Dan nog wordt het onrecht in God nooit gevonden.

Maar o, hoe groot is toch dat wonder dat God nochtans wilde omzien naar zo'n diepgevallen wereld, en dat Hij in deze diepgevallen wereld Zijn opzoekende zondaarsliefde heeft geopenbaard! Hoe God Zijn eniggeboren Zoon gezonden heeft in deze wereld, *opdat een ieder die in Hem gelooft, niet verloren zal gaan, maar het eeuwige leven zal ontvangen*. Gemeente, was dat nou genoeg, dat God dit grote werk gedaan heeft? Was het nou genoeg dat Hij Zijn eniggeboren Zoon in deze wereld gegeven heeft? Nee, gemeente, dat wist God wel. Ook heeft Hij van eeuwigheid nog wat anders besloten, om naast de zending van Zijn Zoon nog iets te geven in deze wereld, wat zo nodig is tot zaligheid.

Want gemeente, wat schrijft Johannes in zijn evangelie over datgene wat Johannes de Doper heeft gezegd in een van zijn preken? Hij zegt: *Hij was in de wereld, dat is de Heere Jezus, en de wereld is door Hem gemaakt, en de wereld heeft Hem niet gekend*. Ja, Johannes heeft het gezegd bij de oevers van de Jordaan: *Hij staat onder uw midden, Die gij niet kent*. Gemeente, voelt u, wat zou een verloren zondaar aan Christus hebben, Die weliswaar uit de hemel op deze aarde gekomen is, maar niet gekend kan worden? Hoe kan een verloren zondaar behouden worden als hij nooit van een Zaligmaker zou horen? Hoe zal hij ooit het ware geloof kunnen ontvangen als het voorwerp van het geloof verborgen zou blijven?

Kijk, en daarom zendt God goedertierenlijk verkondigers van deze zeer blijde boodschap, tot wie Hij wil en wanneer Hij wil, door wier dienst de mensen geroepen worden tot bekering en het geloof in Christus de Gekruisigde. God zond verkondigers in een diepgevallen wereld, met een opdracht: zij moeten verkondigen.

Ik heb jaren geleden in een dienst gezeten waarin een kandidaat werd bevestigd. Toen die kandidaat zijn intrede deed, stelde hij de gemeente zo voor: Gemeente, daarboven in de hemel is een God, en hier is een aarde met diepgevallen mensen, en tussen die mensen en God is zo'n grote kloof. Maar wat heeft God nou gedaan? Hij heeft allereerst Zijn Zoon over die kloof op de aarde gezet, en tegelijkertijd heeft Hij als het ware met Hem Zijn knechten op de aarde gezet om onder de mensen verkondigers te zijn van die blijde boodschap. Waar van onze kant geen weg is naar God, daar komt alles bij God vandaan, opdat de zondaar behouden zou worden. En daarom roept God Zijn knechten, die moeten het Woord gaan verkondigen. Wat betekent dat?

Jongens en meisjes, dat woordje 'verkondigen' betekent zoiets als een omroeper zijn van God, dat iemand bekend moet maken wat bij God te horen is. Een verkondiger, dat is een heraut. In de tijd van de Bijbel had je zulke mensen, maar had je nog geen postbode, geen telefoon, geen mailverkeer. Als dan de koning een belangrijke boodschap wilde brengen aan zijn onderdanen, zond hij zijn herauten. Die moesten naar een dorpje, een vlek en een stad om de boodschap van de koning aan het volk bekend te maken. Nou, dat ligt opgesloten in dat woordje 'verkondigen'. En

wat heeft de Koning der koningen nou gedaan? Die zendt Zijn knechten met een boodschap, met een zeer blijde boodschap, namelijk dat er voor een diepgevallen zondaar een Gekruisigde Christus is. Is dat geen wonder?

Ja, dat is allereerst een wonder voor die kleine mensjes die geroepen worden om het Woord van God te verkondigen. Kijk er maar niet te hoog naar op, hoor gemeente. Want die dominees zijn precies hetzelfde als u en jij, slechte mensen. Die het ook van genade moeten hebben. Die het ook van die Gekruisigde Christus moeten hebben. Hoe zegt Paulus het ook alweer? Het is niet meer dan een aarden vat. Zo'n kruikje, weet je wel, van klei gemaakt. Nou, als ik hier een kruikje zou hebben, jongens en meisjes, en ik zou het zo naar voren gooien, hoef ik je niet te vertellen wat er met dat kruikje gebeurt, hè. Het ligt hier in duizend stukjes. Zo is een dominee ook, hoor. Het is niet meer dan een aarden vat. Maar in dat aarden vat, in dat kruikje, heeft God wat gelegd. Dat zegt Paulus ook: een schat. Wat is die schat? Dat is de bevindelijke geloofskennis van de Drie-enige God. Dat is de genade van onze Heere Jezus Christus. Dat is de liefde van God de Vader. Dat is de troostvolle gemeenschap door de Heilige Geest.

En hoe hebben ze dat ontvangen? In de weg van bekering en geloof. En waar blijven die verkondigers van die blijde boodschap in zichzelf? Arme zondaren, arme bedelaars, die steeds weer met lege handen staan voor hun Zender met het smeekgebed: O God, maak ons bekend wat wij moeten verkondigen van Uwent wege. En van elke verkondiger die de Heere zendt, zolang de wereld bestaat, geldt het wat de Heere tegen Jeremia heeft gezegd: *Eer dat Ik u in moeders buik formeerde, heb Ik u gekend; en eer dat gij uit de baarmoeder voortkwaamt, heb Ik u geheiligd; Ik heb u tot een profeet onder de volken gesteld*.

Dat is een verwaardiging, gemeente. Dat is een wonder. En echt waar, er is geen heerlijker werk dan het evangelie verkondigen. Om een uitdeler te mogen zijn van de menigerlei genade van God, om zondaren te mogen toeroepen met de permissie uit de hemel dat ze zalig kunnen worden, om zondaren op te roepen tot waarachtige bekering en te zeggen dat een zondeweg werkelijk een heilloze weg is. Om zondaren ook te mogen wijzen op die heerlijke gave van het zaligmakende geloof. Om zondaren inderdaad te wijzen op de heilige eisen van Gods wet, maar ook om ze te prediken de rijke beloften van het evangelie. Wat is het toch een heerlijk werk om af te mogen zien van jezelf en je vinger uit te strekken naar Hem en met Johannes de Doper te zeggen: *Zie, het Lam Gods, Dat de zonde der wereld wegdraagt*.

En die volmacht hebben ze nu van God gekregen. Dat is de wil van God geweest. En Hij zendt Zijn knechten tot wie Hij wil en wanneer Hij wil. En daarom heeft God ook Zijn knechten tot u en tot jou gezonden. Dan is het niet om het even hoe je tegenover zo'n gezonden dienaar staat, die met een boodschap uit de hemel tot u komt. Gemeente, misschien voelt u natuurlijk ook wel een klein beetje met me aan dat het niet zo gemakkelijk is om dat zelf als dienaar van het Woord te zeggen. Dat je hier eigenlijk iets over jezelf zegt, want ja, ik ben door genade ook zo'n verkondiger, tot u gezonden. En ik mag het gezag dragen van mijn Zender. Daarom hoop ik dat ik gewoon weg mag vallen voor u en voor jou, elke keer weer opnieuw. En dat als hier een woord klinkt van de kansel op zondag of door de week, dat het Christus is Die spreekt.

God zendt Zijn knechten met een volmacht, met een permissie om te prediken. Ja, dat vraagt wat van die verkondigers. Want ze moeten wel heel dicht bij dat Woord blijven. En ze moeten zuiver prediken, Schriftuurlijk prediken. Er niet wat in gaan leggen wat er niet staat. Maar luisteren, luisteren, luisteren. Ja, daar krijgen Gods knechten heel de week voor om op zondag te mogen prediken voor u, voor jou. Daarom is het zo erg als je spot met het gezag van een dienaar van het Woord… Nee, je moet een knecht van God niet op een hoogte plaatsen, absoluut niet. Maar ze

zijn wel gezanten van Christus' wege. En vanwege dat ambt wat op hun schouders is gelegd, moet je ze heel serieus nemen als ze met het Woord van God zo na aan je ziel komen. En is het inderdaad zo: als je Gods knechten laat praten en laat prediken zonder dat er bekering en geloof plaatsvindt, dan veracht je niet alleen Gods knechten, dan veracht je niet alleen hun boodschap, maar dan veracht je ten diepste hun Zender.

Maar wat een zegen als de Heere Zijn verkondigers zendt, tot wie Hij wil en wanneer Hij wil, tot zegen, tot je eeuwig behoud. En dat in je geweten iets geopenbaard wordt: hier spreekt Christus door Zijn gezanten tot mij. Om dan elke keer weer Zijn stem te mogen bespeuren in de prediking van het evangelie. Wat is het toch een wonder, gemeente, als een knecht tot een gemeente wordt gebracht en aan een gemeente wordt verbonden, en dat een gemeente aan Gods knechten wordt verbonden. Het lijkt zo gewoon. De meeste van ons zijn erbij opgevoed. Maar het is een wonder, echt een wonder, dat God via deze weg Zijn kerk vergadert. Dat niet naar goede mensen Zijn knechten worden gezonden, maar naar mensen die in de schuld staan bij God, mensen die de vloek van de wet verdiend hebben, mensen die verdoemelijk liggen voor God. Tot zulke mensen zendt de Heere een mens onder de mensen. Is dat niet een bewijs van Gods goedertierenheid?

Zo zeggen onze vaderen het wel. En dan ga ik je zo vragen: heb je zo die goedertierenheid van God wel eens ervaren? Weet je wanneer dat gebeurt? Als de Heere een verkondiger van het evangelie gaat gebruiken tot bekering en geloof. Als de prediking zo wordt gezegend dat er in je ziel een droefheid naar God geboren wordt, die een onberouwelijke bekering tot zaligheid werkt. Als Gods Geest zo onder de prediking gaat werken dat je overtuigd wordt van je zonde en je schuld voor God, om plaats te maken voor die Gekruisigde Christus. Dan is dat een bewijs van Gods goedertierenheid, dat Hij tot u en tot jou een verkondiger van die zeer blijde boodschap zond. Ja, dan zul je daarin ontdekken en beleven dat Gods hart tiert van goedheid. Hij zag je liggen in je verlorenheid, maar Hij zocht je op in Christus en door Christus.

Kom, gemeente, wat heeft het evangelie, in al die jaren dat je eronder verkeren mag, bij de een korter dan bij de ander, wat heeft dat evangelie, wat Gods knechten brachten, zo na aan je hart, nou gedaan? Mag je nou deze middag oprecht voor Gods aangezicht zeggen: Heere, U weet het, kijkt U maar in mijn hart. En ik kan het toch zeggen, dat U de prediking voor mij wilde zegenen. En dat ik bij die gelukkige mensen mag behoren die dat geestelijke leven ontvangen hebben, die in beginsel dat ware geloof ontvangen hebben, waardoor ik in al mijn zonden en ellenden me tot Hem ter genezing mocht wenden, toen Hij aan mijn ziel geopenbaard werd door de prediking van het Woord. Of hoor je nog bij die mensen die, ondanks zulk een goedertierenheid van God, het evangelie nog niet geloven en voortgaan onder de toorn van God?

Laten we eens tot onze ontdekking gaan luisteren hoe verschrikkelijk dat is, in onze tweede gedachte.

2. Door het schuldig ongeloof verworpen

In het eerste hoofdstuk van de Dordtse Leerregels gaat het inderdaad, dat kunt u zien in uw Bijbel, over de Goddelijke verkiezing en verwerping. Dat wil zeggen dat er inderdaad in het ganse menselijke geslacht een scheiding zal plaatsvinden. Onder de mensen, straks op de jongste dag, zal die scheiding voor heel de wereld bekend zijn, als Jezus Christus op de wolken des hemels staat en als aan de rechterhand staan de schapen en aan de linkerhand staan de bokken. Er zullen mensen behouden worden en er zullen mensen verloren gaan. Maar het is juist zo opvallend dat onze Dordtse vaderen in die eerste drie paragrafen van hoofdstuk 1 niet direct op die scheiding ingaan. Er wordt nog niet over uitverkorenen gesproken, er wordt nog niet over verworpenen

gesproken, dat komt nog, maar er wordt in het algemeen iets over de mensen gezegd, mensen bij wie van nature geen onderscheid is.

De Dordtse Leerregels gaan als het ware in dat begin van hoofdstuk 1 eens onder woorden brengen wat al die mensen nou gemeen hebben met elkaar. Nou, wat dan? Paragraaf 1: Alle mensen hebben in Adam gezondigd. Allemaal zijn ze de vloek en de eeuwige dood waardig. Er is werkelijk geen onderscheid onder de mensen. Maar in paragraaf 2 staat nog iets beschreven. Wat heeft God nu gedaan? Hij heeft Zijn Zoon gezonden in deze wereld, waar die mensen dus leven. Hij zond Zijn Zoon naar de mensenwereld. En dan hoor ik Petrus spreken in Handelingen 4: *En de zaligheid is in geen Ander; want er is ook onder den hemel geen andere Naam, Die onder de mensen gegeven is, door Welken wij moeten zalig worden*. En dat is inderdaad de Naam Jezus. Dus die Naam is bekend geworden onder het menselijke geslacht en dat heeft de mensheid ook gemeen.

En dan komt paragraaf 3: *En opdat de mensen tot het geloof worden gebracht, zendt God goedertierenlijk verkondigers van deze zeer blijde boodschap, tot wie Hij wil en wanneer Hij wil, door wier dienst de mensen geroepen worden tot bekering en het geloof in Christus de Gekruisigde.* En dan hoor ik op de achtergrond de Heere Jezus zeggen: *Predikt het Evangelie aan alle creaturen.* Dus onder het menselijke geslacht moet die Naam gepredikt worden. Zo beginnen onze Dordtse vaderen te spreken wat de mensen gemeen hebben, zonder onderscheid. Waarom doen ze dat? Opdat niemand te verontschuldigen is. Opdat des te meer openbaar zal komen dat in God werkelijk geen onrecht gevonden is, ook niet als een zondaar, ondanks dat er geen onderscheid is in deze wereld, toch nog verloren zal gaan.

Dat gaat gebeuren. En dat wisten onze Dordtse vaderen maar al te goed. Vandaar dat paragraaf 4 met hele aangrijpende woorden begint: *Die dit Evangelie niet geloven, op die blijft de toorn Gods*. Er zijn dus mensen die horen van de Gekruisigde Christus, maar nemen Hem niet aan met een waar zaligmakend geloof. Er zijn dus mensen die onder de prediking zijn van de Gekruisigde Christus en toch voort blijven leven in ongeloof. En dat is een zeer grote zonde. Het is de zonde van alle zonden. Want je gaat niet in de eerste plaats verloren omdat je een dief bent. O ja, daar ligt alle reden al om verloren te gaan. En je gaat ook niet in de eerste plaats verloren omdat je een keer de sabbat ontheiligd hebt. Al ligt daar ook alle reden in. Maar Gods Woord zegt dat een mens verloren gaat vanwege het ongeloof.

En wat is dat dan gemeente? Wat is nou ongeloof? En waarom is daar alle reden, de voornaamste reden, dat een zondaar door eigen schuld verloren moet gaan? Dan blijven we heel dicht bij de Schriften. En dan luisteren we wat de Schriften zeggen over het ongeloof. Nou, wat er in de Bijbel staat over ongeloof, gemeente, dat is werkelijk verschrikkelijk. Je kunt het vinden in 1 Johannes 5 vers 10: *Die in den Zoon Gods gelooft, heeft de getuigenis in zichzelven; die God niet gelooft, heeft Hem tot een leugenaar gemaakt, dewijl hij niet geloofd heeft de getuigenis, die God getuigd heeft van Zijn Zoon*.

Lieve gemeente, als je het zaligmakende geloof in Christus niet bezit, hou je nog steeds God voor een leugenaar. En ik weet het, dit is echt het scherpste wat gezegd kan worden, juist als je in de kerk zit. En daar willen wij met onze uitwendige godsdienst niet aan. Dan grijpen we ons historisch geloof nog vast. Of misschien ga je wel in tijdgeloof voort. Maar als je het zaligmakende geloof in een Gekruisigde Christus niet bezit en niet beoefent, dan kun je van alles uit de kast halen om je op te knappen. Maar het Woord van God zegt, ja God zegt het Zelf: dan hou je God voor een leugenaar. Dat, dat is de zonde aller zonden. Dat is de zonde van het goddeloze, verdoemelijke ongeloof. En zulken zitten hier nog. Echt waar. En ik hoop dat dit je ziel doorsnijdt. Want wat moet

het wezen, kinderen, jongeren en ouderen, om onder de prediking van een Gekruisigde Christus gezeten te hebben, waar het bloed droop van de kansel, en toch verloren te gaan. Verloren. Eeuwig verloren.

Laat het maar eens op je inwerken. Wie is hier nog onverzoend? Wie is hier nog onbekeerd? Voel je het? Voel je het? Het is ongehoorzaamheid. Ongehoorzaamheid. En dat moet God straffen. En als God dan Zijn Zoon zendt naar deze aarde, en daarbij de prediking van die Gekruisigde Christus met het bevel van bekering en geloof, wat is dat dan nog, ook vandaag, een blijk van Zijn lankmoedigheid? Nou sta ik hier als gezant van Christus' wege. Laat je toch met God verzoenen. Bekeer je toch. Bekeer je toch. En geloof het Evangelie. O ja, we zijn ongehoorzaam aan de wet. Maar we zijn ook ongehoorzaam aan het Evangelie. En daarom zullen we met dubbele slagen geslagen worden als wij onverzoend sterven.

We hebben het samen gelezen in Johannes 3 vers 36: *Die in den Zoon gelooft, die heeft het eeuwige leven; maar die den Zoon ongehoorzaam is, die zal het leven niet zien, maar de toorn Gods blijft op hem*. Hoor je dat? *Wie de Zoon ongehoorzaam is en ongehoorzaam blijft, die zal het leven niet zien, maar de toorn Gods blijft op hem*. Wat betekent dat dan? Onze kanttekenaren zeggen bij dat woord 'ongehoorzaam': dat is Christus niet geloven, terwijl Hij wel gekomen is met het bevel om in Hem te geloven. Ziet u wel dat ongeloof ook volgens Gods Woord ongehoorzaamheid is? Ongehoorzaamheid aan het bevel van Christus om in Hem te geloven. Dat is zo'n ontzaglijke zonde.

Waar de mens zo diep gevallen is, waar de mens in zo'n diepe ellende terechtgekomen is, waar hij alles verdient, alleen maar de dood verdiend heeft, daar komt de Heere uit grondeloze barmhartigheid met Zijn geliefde Zoon, Die dat volmaakte offer gebracht heeft aan het kruis van Golgotha. Een grotere daad kon de Heere niet doen. Een rijkere boodschap is in deze wereld niet te vinden. En daarom, hoe vreselijk, hoe vreselijk om op zo'n grote zaligheid geen acht te slaan en de Gekruisigde Christus en Zijn dierbaar Borgbloed te blijven verachten en onrein te achten, om zo in je onbekeerlijkheid voort te leven.

Wie doen dat eigenlijk? Ja, dat doen nou mensen die onder het Evangelie gebracht zijn en Christus toch niet aannemen met een waar zaligmakend geloof. En ik zei het al, zulke mensen zijn er ook in ons midden. Dat zijn die mensen, die jongens, die meisjes, die jongelui, die ouderen, die maar onbekeerd voort blijven leven, dag in, dag uit. Druk zijn met je wereldje, druk zijn met alles van deze aarde, die met al hun godsdienst nog steeds in ongeloof voortleven. Mensen die geen werkelijk belang zien en beleven in de noodzaak van een Gekruisigde Christus. Mensen die ten diepste geen waarde zien en ervaren in het bloed van Christus.

En hoe komt dat toch? Ligt dat aan God? Durf je dat nog te zeggen? Nee, gemeente. Paragraaf 5, het eerste deel, is overduidelijk. Het ligt aan de mens. Het ligt aan u, omdat je zo diep gevallen bent in de zonde. En hou nou toch eens op met al die geijkte uitdrukkingen: Ja, maar een mens kan zich toch niet bekeren? En een mens kan toch zomaar niet geloven? Het gaat toch zomaar niet? En er moet toch een wonder gebeuren? En er zijn zoveel mensen in deze wereld die Jezus maar aannemen onder muziek en emoties enzovoort. O dominee, het gaat toch zomaar niet? Het kan toch eigenlijk niet? U hebt allemaal gelijk. Maar hoe lang kun je het erin volhouden? Want de duivel vindt het best als je zo aan het redeneren bent, als je maar op afstand blijft en je niet bekeert.

Maar echt, lieve gemeente, als je straks voor de rechterstoel staat van Christus, dan durf je niet een van die geijkte degelijke uitspraken meer over je lippen te krijgen, hoor. Echt niet. Dan zal Jezus aan je vragen: Waarom heb je Mij niet geloofd? Waarom heb je Mij veracht? Waarom wilde je toch

niet dat Ik Koning over je zou zijn? Waarom heb je Mijn dierbaar bloed zo onrein geacht? En dan zul je op al die vragen geen antwoord geven. Dan blijft er één grote aanklacht in je ontwaakte geweten dreunen: Ongeloof, ongeloof, ongeloof. En dan zal Christus naar recht tegen je zeggen: *Gaat weg van Mij, gij vervloekten, in het eeuwige vuur, hetwelk den duivel en zijn engelen bereid is*. Dan blijft die eeuwige nacht over. Dat is de rampzaligheid. Om dan met dubbele slagen geslagen te worden.

O gemeente, die eeuwige, eeuwige toorn van God, die zal op je blijven. En als je nou straks Gods huis uitgaat, onbekeerd, dan loop je de Jeruzalemstraat uit onder de toorn Gods. Dat is wat. Geloof het toch. Je leeft onder het ongenoegen Gods, onder de vloek, onder de toorn. En één zucht en je bent eeuwig verloren. En dan zit je hier, in zo'n toestand. En toch klinkt daar die stem uit de hemel, door Zijn knechten, door het Woord: O zondaar, laat je toch met God verzoenen.

Dan komt God als het ware deze middag in ons midden. Hij komt, met eerbied gesproken, naast die onbekeerde jongen zitten, naast dat onbekeerde meisje, die man en vrouw, die zich nog steeds op de been houdt met uitwendige godsdienst. En Hij zegt het: Wat heb je op Mijn Zoon tegen? Wat heb je op Zijn kruisdood tegen? Wat heb je op Zijn bloed tegen? Hoeveel keer heb Ik het je laten prediken dat je een zondaar bent, dat je verloren ligt, dat je op reis bent naar de eeuwige nacht? En hoeveel keer heb Ik Mijn knechten tot je gezonden met die zeer blijde boodschap dat er behoud is in een Gekruisigde Christus? *Wat heb Ik meer te doen aan Mijn wijngaard?*

Zal het straks Tyrus en Sidon dan echt verdragelijker zijn in de dag van het oordeel dan met u en jou? Zul je dan echt door eigen schuld verloren moeten gaan, terwijl het bloed der verzoening gepredikt is? Kom, zondaar, betuig tegen Mij. O, dat de schrik des Heeren je zou bewegen tot het geloof. Want echt, als de Heilige Geest je in de nood gaat brengen, dan raak je werkelijk verlegen om een Zaligmaker. Maar dan ga je ook voelen wat daarvoor nodig is. Want inderdaad, je hebt zelf niet dat geloof om Hem aan te kunnen nemen. Het is een gave Gods. En dat brengt ons bij onze laatste gedachte.

3. Door het geschonken geloof omhelst

Ja, door de verkondiging van het Evangelie, gemeente, ontstaat dus een scheiding. Wat lees ik in Lukas 12 vers 51? Daar zegt de Heere Jezus: *Meent gij, dat Ik gekomen ben, om vrede te geven op aarde? Neen, zeg Ik u, maar veeleer verdeeldheid*. Dus naast degenen die Hem in ongeloof verwerpen, zullen er ook zijn, Gode zij dank, die in de weg van de wedergeboorte het ware geloof gaan ontvangen, waardoor ze de Zaligmaker Jezus leren aannemen op een Bijbels zuivere wijze. En is dat geen wonder?

Nou gaat de Heere in Christus zondaren verlossen. En er gaat in die zielen dat geloof werken, waardoor ze dat aan de weet komen, waardoor ze dat mogen leren toe-eigenen. En gemeente, dan ligt er werkelijk niets in de mens, totaal niet. De grond ligt ook niet in het geloven op zich. Nee, de grond van de zaligheid ligt en blijft liggen in de Gekruisigde Christus. Maar door dat zaligmakende geloof gaat de kerk des Heeren het ondervinden wat dat voor hen betekent. *Uit genade zijt gij zalig geworden door het geloof; en dat niet uit u, het is Gods gave. Niet uit de werken, opdat niemand zou roemen*.

Zo is het. En als het dan gaat, gemeente, over de zending van Christus naar deze aarde, en je wordt een leerling op de school van vrije genade, en er komt plaats in je zielenleven voor deze Middelaar en Verlosser, en het geloof komt er in mee, dan zijn er van die momenten dat je ziel zo overweldigd is door de liefde Gods, dat je het met Paulus uitroept: *Gode zij dank voor Zijn onuitsprekelijke gave!* Maar wist u dat diezelfde belijdenis ook geboren wordt in de ziel die erachter komt, dat die

de gave van het geloof ontvangen heeft? Want door dat geloof krijg je te weten dat de Gekruisigde Christus ook je persoonlijke Zaligmaker is. En daar zal het nou op aankomen in dit leven: om dat zaligmakende geloof te mogen ontvangen.

Want eerlijk is eerlijk, er is ook allerlei ander soort geloof dan het zaligmakende geloof. En onze Dordtse vaderen leggen daar ook de vinger bij. Want als zij het over het geloof gaan hebben in deze artikelen, dan hebben ze het over een waarachtig en levend geloof. Blijkbaar is er dus ook een niet-waarachtig geloof. En is er ook een dood geloof. En als we dat weer overdenken, dan klinkt daar weer de oproep om onszelf te onderzoeken voor Gods aangezicht of wij in het geloof zijn. *Onderzoekt uzelven, of gij in het geloof zijt, beproeft uzelven*.

Kunnen we dat eens biddend gaan doen? Als we gaan luisteren hoe ze hier in deze artikelen over het geloof spreken, dan noemen onze Dordtse vaderen twee eigenschappen: het is een waarachtig geloof en het is een levend geloof. En dat gaat samen op. Wat betekent dat? Wat betekent dat woordje 'waarachtig'? Wel, dat betekent dat het geloof zich richt op het waarachtige Woord van God. Het ware geloof houdt het Woord van God voor waar en zeker. Maar meer nog, het waarachtige geloof hoort in het Woord en in de prediking van het Woord de levende stem van God, van de waarachtige God. Ja, zulken ontdekken in het Woord van God de enige weg tot zaligheid, dat is de Gekruisigde Christus. Dat ware geloof, dat waarachtige geloof, doet een zondaar beleven dat dat Woord waar is. Dat waarachtige geloof maakt het schriftuurlijke Woord een bevindelijk Woord hier in de ziel.

En daarbij, zeggen onze Dordtse vaderen, is het ook een levend geloof. Het is de apostel Jakobus geweest die zo ernstig gewaarschuwd heeft voor het tegenovergestelde: een dood geloof. Dat is een geloof zonder vrucht, zonder gehoorzaamheid, zonder liefde. Maar zo is het met het zaligmakende geloof niet. Dat komt openbaar in de vruchten. Het ware zaligmakende, het levende geloof, is een werkzaam geloof. En je kan het zien aan de vruchten die openbaar komen. Want aan de vruchten wordt de boom gekend. Wat doet dat levende geloof? Dat gaat uit tot Christus, niet alleen om in Zijn bloedwonden vergeving der zonden te zoeken en te vinden, maar dat levende geloof gaat ook tot Christus uit om te sterven aan de smet van de zonde. Een levend geloof verbindt zo met Christus dat er iets van de rechtvaardigmaking openbaar komt, maar ook iets van de heiligmaking.

Nou, dat betekenen nu die twee woorden: het is een waarachtig en tegelijkertijd een levend geloof. En dat hebben we nodig. En als dat er niet is, dan sluipen echt gevaren de kerk binnen. En ik wil u op twee gevaren wijzen. Nu zijn er mensen die zeggen dat ze het waarachtige geloof bezitten. Ze roemen soms in de grootste dingen. Maar als je hun levensgang ziet, hoe ze openbaar komen, hoe ze in het leven staan, in hun woorden, in hun kleding en wat dan ook, en je komt ze door de week tegen, dan denk je: Is dat een leesbare brief van Christus? Het is meer wereldgelijkvormig dan van een Ander zijn, met een hoofdletter. Nou, gemeente, dan kun je nog zo roemen in de grootste dingen van het zaligmakende geloof, maar als je in de praktijk van het leven het tegendeel bewijst, dan mag je het wel eens nakijken.

Er is ook een ander uiterste. Je komt mensen tegen die leven zo stipt naar het Woord van God. Ze zijn voor de waarheid, ze zijn heel serieus, en ze weten ook precies hoe het gaat in de weg der bekering. Ze komen heel degelijk openbaar. Maar als je dieper doorsteekt en vraagt, blijken ze niet meer te zijn dan de rijke jongeling. En missen zij het levende geloof. Zij kennen Christus niet. Om het zo te zeggen: ze weten niet wat het is om afgesneden te zijn van Adam en door het geloof ingeënt te zijn in Christus.

Hoe anders is het met die mensen die dat waarachtige, levende geloof bij God vandaan ontvangen, die dat als een genadige gave van God verkregen hebben, zoals beschreven staat in het tweede deel van paragraaf 5. Weet je wat die in beginsel gaan leren, en steeds meer en meer moeten gaan leren? *Maar zovelen Hem aangenomen hebben, die heeft Hij macht gegeven kinderen Gods te worden, namelijk die in Zijn Naam geloven*.

Zeg, mag je daar iets van kennen? Ja, dan heb je gehoord van de Zaligmaker, waar je zelf zo gebukt ging onder de last van je zonden en ongerechtigheden. En je ging het steeds meer ervaren in je hart: buiten Hem ben ik verloren. Maar door de prediking van Christus, met het geloof in je ziel geboren, werd het: Hij is de Zaligmaker, Hem moet ik hebben. En waar ging je hart naar uit? Datgene wat je in het heilige Evangelie hoorde prediken. Die Persoon zou je zo graag willen ontmoeten. Je hart ging naar Hem uit. Maar ach, hoe zal ik Jezus ontmoeten? Ik zie Hem niet. Ik hoor wel van Hem, maar waar kan ik Hem vinden? Dan kun je Job zo begrijpen, die ergens zegt: *Och, of ik wist, waar ik Hem vinden zou; ik zou tot Zijn stoel komen*, tot de troon van Zijn genade.

En je werd een zoekende zondaar, die Jezus mist. Je hoorde wel van Hem, maar je had Hem nog niet ontmoet. Maar o, die dag in je leven, onvergetelijk, toen die Christus Zich daadwerkelijk aan je liet zien en Zich aan je openbaarde en tot je ziel ging spreken. Toen kwam de kennis van Hem. Dat is ervaringskennis, kennis die ontstaat door de omgang met Christus, door het Woord, altijd door het Woord. En je kreeg een plaatsje aan Zijn voeten. En je ging horen uit Zijn mond Zelf wie Hij is, hoe Hij bij God vandaan gekomen is, en waarom Hij naar de aarde moest komen, in uw plaats. Hij nam je als het ware bij de hand om je te leiden langs de lijdensgangen die Hij moest gaan, omdat u onder die vloek terechtgekomen bent, omdat u die eeuwige dood verdiend heeft.

En is het niet een eeuwig wonder als je dan aan Zijn voeten mag verkeren, om te horen hoe Hij die vloekdragende Borg wilde zijn, hoe Hij die vloek van je overgenomen heeft en je schuld overgenomen heeft, en als het Lam Gods de zonde wilde wegdragen? Ja, dat doet nog meer tot Hem uitgaan, om te vragen: Heere Jezus, datgene wat U nou verworven hebt, zou U dat nou ook willen toepassen in mijn hart? Dan ben je net als Ruth, die uitgaat tot die meerdere Boaz en zegt: *Breid dan Uw vleugelen uit over Uw dienstmaagd; want Gij, Gij zijt de Losser.* Of je roept het met Hizkia uit: *Heere, ik word onderdrukt; wees Gij mijn Borg*.

En zo ga je steeds weer je toevlucht nemen tot de Heere Jezus Christus, om Hem te leren kennen, om Hem meer en meer te leren kennen. Ja, je hart gaat er naar uit om Hem te kennen als de schuldovernemende Borg, als de schuld betalende Borg. Ja, wat een wonder als je Hem mag leren kennen als die Voorspraak bij de Vader, zodat er iets in je ziel gaat leven: *Indien wij gezondigd hebben, wij hebben een Voorspraak bij den Vader, Jezus Christus, den Rechtvaardige*.

Kijk, en dat wordt nou allemaal door dat waarachtige, levende geloof ervaren, terwijl je onderwijs krijgt uit de Schriften, onder de prediking van het Evangelie. Zodat je steeds meer en steeds weer in verwondering weet te zeggen: Ja waarlijk, het geloof in Jezus Christus en de zaligheid door Hem is enkel en alleen een genadegave van God. En dan zeg je niet alleen, ziende op Christus, maar ook ziende op dat ware, levende geloof wat je uit genade ontvangen hebt: *Gode zij dank voor Zijn onuitsprekelijke gave!*

Amen.